

A Review of Balance Compensation Strategies Using Wearable Sensors in the Elderly

Roya. Khosropour¹, Sasan. Bahremand^{1*}

¹ Department of Physical Education and Sport Science, Ma.C., Islamic Azad University, Mashhad, Iran

* Corresponding author email address: sasanbahrehmand@institution.edu

Article Info

Article type:

Review Article

How to cite this article:

Khosropour, R., & Bahremand, S. (2025). A Review of Balance Compensation Strategies Using Wearable Sensors in the Elderly. *Longevity*, 3(1), 1-21.

<https://doi.org/10.61838/kman.longevity.56>

© 2025 the authors. This is an open access article under the terms of the Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0) License.

ABSTRACT

This study aims to examine balance compensation strategies in the elderly using wearable sensors and explore their application in motion monitoring, fall prediction, and intelligent interventions. This research is a narrative review using a descriptive analysis method. Articles published between 2020 and 2025 were retrieved from PubMed, Scopus, Google Scholar, and IEEE Xplore. Eligible studies were selected based on relevance to elderly populations, wearable sensor technologies, and their practical applications in balance-related interventions. The results indicate that wearable sensors are effective tools for biomechanical assessment, precise measurement of gait parameters, and detection of abnormal movement patterns. These devices have the potential to predict fall risks through machine learning algorithms and are applied in real-time feedback systems for posture correction. Augmented and virtual reality were also identified as innovative training platforms that can be integrated with sensor data for balance rehabilitation. The application of wearable sensors in elderly balance rehabilitation represents a novel and multidimensional approach that enables personalized interventions, accurate data collection, and real-life monitoring. This technology holds significant promise in fall prevention and enhancing the quality of life for older adults.

Keywords: *Elderly, wearable sensors, balance, fall, machine learning, sensory feedback, augmented reality*

Introduction

The global rise in the aging population presents significant healthcare and quality-of-life challenges, particularly as it relates to maintaining balance and preventing falls among older adults. Balance impairment is a prevalent condition in elderly individuals and contributes directly to increased risks of falls, fractures, functional dependence, hospitalization, and early mortality. Studies have consistently demonstrated that falls are among the leading causes of injury and long-term disability in this demographic, and addressing this issue is now recognized as a global public health priority ([Wang, 2023](#)).

Recent advancements in wearable technology have introduced promising tools for assessing, monitoring, and intervening in balance-related issues. Wearable sensors, which include devices such as inertial measurement units (IMUs), pressure sensors, GPS modules, and electromyography (EMG) sensors, offer a non-invasive, portable, and cost-effective means of capturing biomechanical data in real-world settings ([Alsadoon et al., 2024](#)). These sensors can continuously record metrics such as gait speed, step length, center of pressure (COP) fluctuations, and angular velocity to facilitate early detection of movement abnormalities and fall risk ([Moreira et al., 2024](#)).

In parallel with sensor development, machine learning algorithms have gained prominence for processing and interpreting the high volume of data these devices generate. These algorithms can classify atypical movement patterns, predict fall risk, and recommend personalized interventions based on user-specific characteristics ([Qin & Li, 2024](#)). Furthermore, biofeedback-based systems—integrating real-time audio, haptic, or visual cues—have been used effectively to train balance and gait strategies in older adults by promoting real-time posture correction and movement awareness ([Wang, Wang, Xue, et al., 2021](#)).

Despite their technological appeal, the widespread implementation of wearable sensors faces several obstacles. Challenges include ensuring data accuracy, promoting user acceptance among older populations, safeguarding data privacy, and providing adequate training for both end-users and healthcare providers ([Kruse et al., 2024](#)). Nevertheless, current research continues to demonstrate the efficacy and feasibility of wearable sensor systems in elderly balance compensation, with evidence supporting their integration into personalized rehabilitation protocols, remote monitoring frameworks, and fall-prevention programs ([Bharti et al., 2025](#); [George, 2025](#)).

This narrative review aims to examine the diverse strategies for balance compensation using wearable sensors in the elderly, highlighting their clinical applications, technological advantages, and limitations.

Methods and Materials

This narrative review employed a descriptive analysis method to explore current literature from 2020 to 2025 on wearable sensors used for balance compensation in older adults. Peer-reviewed articles, systematic reviews, and relevant clinical studies were selected from databases including PubMed, Scopus, IEEE Xplore, and Google Scholar. Keywords used included “wearable sensors,” “elderly,” “balance,” “fall prevention,” “biofeedback,” and “machine learning.” Inclusion criteria encompassed studies involving older adults that evaluated the use of wearable technologies in measuring, monitoring, or improving balance. Non-English articles, studies focusing on populations other than the elderly, and those unrelated to wearable systems were excluded. After a structured screening of titles, abstracts, and full

texts, eligible studies were subjected to in-depth descriptive analysis, and data were extracted on sensor types, functional outcomes, applications, and identified challenges.

Findings and Results

The review revealed four major domains of application for wearable sensors in balance compensation: biomechanical motion assessment, gait parameter monitoring, fall risk prediction, and biofeedback-driven interventions.

In terms of motion assessment, wearable IMUs positioned on the lower back, ankle, or wrist effectively captured real-time movement patterns, revealing impairments such as reduced joint flexibility, asymmetry in limb motion, and irregular shifts in center of mass. These sensors were particularly effective in detecting subtle changes in motor control during daily tasks.

Gait parameter monitoring involved the use of sensors to measure specific metrics such as step count, stride length, gait variability, and COP oscillation. These parameters were used to quantify stability and predict imminent fall events. Data showed that older adults with shorter stride lengths and increased lateral sway had significantly higher fall risk profiles.

Fall prediction algorithms demonstrated considerable accuracy when trained on large datasets from wearable devices. Models such as support vector machines, decision trees, and deep learning networks identified at-risk individuals by recognizing deviations in normal gait patterns. These systems also incorporated contextual variables like time of day and walking surface to enhance precision.

Biofeedback interventions using wearable sensors provided real-time cues—such as vibrations or auditory tones—when deviations in posture or gait were detected. These feedback mechanisms helped users correct their stance or steps immediately, reinforcing safer movement habits. Additionally, augmented reality and virtual environments were used in combination with wearable systems to simulate real-world mobility challenges and train balance control in a controlled, safe setting.

Despite these benefits, the findings also underscored several limitations. Data accuracy was sometimes compromised due to sensor misalignment or motion artifacts. Elderly users expressed hesitation or discomfort with unfamiliar technologies, necessitating user-friendly design and educational support. Moreover, concerns regarding continuous data tracking raised ethical issues around privacy and consent, particularly in remote monitoring contexts.

Conclusion

The integration of wearable sensors into elderly care has introduced a paradigm shift in how balance impairments are assessed and managed. These devices offer a robust, scalable, and cost-effective solution for real-time motion tracking, enabling early detection of movement abnormalities and promoting proactive fall prevention strategies. The ability of these systems to function non-invasively within home environments further enhances their value, as they allow for continuous assessment outside of clinical settings.

Importantly, the combination of wearable technologies with machine learning and biofeedback systems has paved the way for individualized therapeutic approaches. By tailoring rehabilitation protocols to each user's specific movement patterns and risk profile, these systems increase engagement,

compliance, and overall efficacy of interventions. Furthermore, the adoption of augmented and virtual reality interfaces expands the functional application of wearable sensors, offering immersive training experiences that closely simulate real-world mobility challenges.

Nonetheless, technological sophistication alone does not guarantee widespread adoption. Ensuring data accuracy, protecting personal information, and addressing psychological barriers to technology use remain pressing concerns. For wearable sensors to achieve their full potential in elderly balance rehabilitation, interdisciplinary collaboration among engineers, clinicians, caregivers, and policymakers is essential. Efforts must be directed toward developing intuitive interfaces, providing training for both users and practitioners, and establishing ethical frameworks that safeguard user rights.

In conclusion, wearable sensor systems represent a transformative tool in enhancing balance compensation strategies for the elderly. Through continuous innovation and human-centered design, these technologies hold promise for reducing fall incidence, improving functional independence, and elevating the overall quality of life for aging populations.

Conflict of Interest

There is no conflict of interest in conducting the present study.

Acknowledgments

None.

Authors' Contributions

All authors contributed equally to the writing of this article.

Ethical Considerations

This study was conducted in full compliance with ethical principles in writing and publishing scientific articles.

Data Transparency

The data and sources used in this study will be made available upon request from the corresponding author, in compliance with copyright regulations.

Funding

This research received no financial support.

بررسی استراتژی‌های جبران تعادل با استفاده از حسگرهای پوشیدنی در سالمندان

رویا خسروپور^۱، ساسان بهره‌مند^{۱*}

۱. گروه تربیت بدنی و علوم ورزشی، واحد مشهد، دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد، ایران

*ایمیل نویسنده مسئول: sasanbahrehmand@institution.edu

اطلاعات مقاله

چکیده

نوع مقاله

مروری

نحوه استناد به این مقاله:

خسروپور، رویا، و بهره‌مند، ساسان. (۱۴۰۴).
بررسی استراتژی‌های جبران تعادل با استفاده
از حسگرهای پوشیدنی در سالمندان. *طول
عمر*، ۳(۱)، ۲۱-۱.

© ۱۴۰۴ تمامی حقوق انتشار این مقاله
متعلق به نویسنده است. انتشار این مقاله
به صورت دسترسی آزاد مطابق با گواهی
(CC BY-NC 4.0) صورت گرفته است.

هدف این پژوهش بررسی استراتژی‌های جبران تعادل در سالمندان با استفاده از حسگرهای پوشیدنی و تحلیل کاربردهای آن‌ها در پایش حرکتی، پیش‌بینی سقوط و ارائه مداخلات هوشمند است. این مطالعه از نوع مرور روایی با روش تحلیل توصیفی بوده و با استفاده از منابع علمی منتشرشده در بازه زمانی ۲۰۲۰ تا ۲۰۲۵ انجام شده است. جستجوی مقالات در پایگاه‌های PubMed، Scopus، Google Scholar و IEEE Xplore صورت گرفت. مقالات منتخب بر اساس ارتباط با موضوع، جمعیت هدف (سالمندان)، نوع فناوری پوشیدنی و اهداف کاربردی آن‌ها انتخاب و تحلیل شدند. یافته‌ها نشان داد که حسگرهای پوشیدنی ابزارهایی مؤثر در ارزیابی بیومکانیکی حرکات بدن، اندازه‌گیری دقیق پارامترهای گام‌برداری و شناسایی ناهنجاری‌های حرکتی هستند. این حسگرها توانایی پیش‌بینی خطر سقوط را از طریق الگوریتم‌های یادگیری ماشین دارند و می‌توانند در مداخلات بازخوردی برای اصلاح سریع وضعیت بدن مورد استفاده قرار گیرند. واقعیت افزوده و مجازی نیز به عنوان بسترهای آموزشی نوین برای تمرین تعادل در ترکیب با داده‌های حسگر معرفی شدند. استفاده از حسگرهای پوشیدنی در حوزه توانبخشی تعادل سالمندان، رویکردی نوین و چندوجهی است که با ارائه داده‌های دقیق، مداخلات شخصی‌سازی شده و امکان پایش در محیط طبیعی زندگی، می‌تواند نقش مؤثری در پیشگیری از سقوط و ارتقای کیفیت زندگی سالمندان ایفا کند.

کلیدواژگان: سالمندان، حسگرهای پوشیدنی، تعادل، سقوط، یادگیری ماشین، بازخورد حسی، واقعیت افزوده

مقدمه

تعادل یکی از اساسی‌ترین مؤلفه‌های حرکتی و عملکردی در بدن انسان به شمار می‌رود و نقش حیاتی در حفظ وضعیت ایستاده، راه‌رفتن ایمن و انجام فعالیت‌های روزمره دارد. با افزایش سن، عملکرد سیستم‌های کنترل تعادل از جمله سیستم دهلیزی، بینایی، حس عمقی و سیستم عصبی مرکزی دچار افت می‌شود. سالمندان به دلیل کاهش انعطاف‌پذیری عضلانی، افت قدرت عضلات پا، اختلال در یکپارچگی اطلاعات حسی و بیماری‌های همزمان نظیر نوروپاتی محیطی، دیابت یا سکته مغزی، بیش از دیگر گروه‌های سنی در معرض اختلالات تعادلی قرار دارند. مطالعات اخیر نشان می‌دهند که بیش از یک سوم افراد بالای ۶۵ سال دست‌کم یک بار در سال دچار سقوط می‌شوند که این آمار در سنین بالاتر حتی افزایش می‌یابد (Cahyani et al., 2024). این در حالی است که اغلب این سقوط‌ها قابل پیشگیری‌اند و نتیجه مستقیم اختلال در عملکرد سیستم‌های حسی-حرکتی مرتبط با تعادل هستند.

پیامدهای اختلال تعادل در سالمندان نه تنها محدود به آسیب‌های فیزیکی نیست، بلکه شامل تأثیرات روان‌شناختی و اجتماعی نیز می‌شود. شایع‌ترین پیامد اختلال تعادل، سقوط است که می‌تواند به شکستگی‌های استخوانی، به‌ویژه در نواحی لگن، ران و مچ دست منجر شود (Zhao et al., 2023). این شکستگی‌ها اغلب با کاهش چشمگیر سطح عملکرد فرد، بستری طولانی‌مدت، و حتی افزایش نرخ مرگ‌ومیر همراه هستند. مطالعات نشان می‌دهند که پس از یک سقوط شدید، بسیاری از سالمندان دچار اضطراب حرکتی یا ترس از سقوط مجدد می‌شوند که این خود باعث کاهش تحرک و فعالیت بدنی آنان می‌گردد، در نتیجه وارد چرخه‌ای از ضعف جسمانی، انزوای اجتماعی و کاهش کیفیت زندگی می‌شوند (Yuguang, 2021). از سوی دیگر، بار اقتصادی ناشی از سقوط سالمندان بر سیستم بهداشت و درمان بسیار قابل توجه است، زیرا شامل هزینه‌های بستری، توانبخشی، جراحی و مراقبت‌های طولانی‌مدت می‌شود (Wen-jin et al., 2024).

در سال‌های اخیر، فناوری‌های نوین در راستای کمک به پیشگیری از سقوط و بهبود کنترل تعادل در سالمندان توسعه یافته‌اند. در این میان، حسگرهای پوشیدنی به‌عنوان یکی از مؤثرترین ابزارهای پایش و ارزیابی عملکرد حرکتی مطرح شده‌اند. این حسگرها شامل انواع مختلفی از جمله شتاب‌سنج (Accelerometer)،ژیروسکوپ، حسگرهای فشار، حسگرهای نوری و حسگرهای بیوالکتریک هستند که می‌توانند در نقاط مختلف بدن مانند مچ دست، قوزک پا، کمر یا کتف نصب شوند (Paschky, 2024). حسگرهای پوشیدنی قادرند اطلاعات لحظه‌ای و دقیق از وضعیت بدنی، الگوی راه‌رفتن، مرکز فشار بدن، سرعت حرکت و تعادل فرد را ثبت و به دستگاه‌های پردازش‌گر ارسال کنند. این اطلاعات به متخصصان توانبخشی کمک می‌کند تا برنامه‌های درمانی فردمحور طراحی کرده و پیشرفت درمان را در طول زمان پایش نمایند (Kruse et al., 2024).

ویژگی مهم دیگر حسگرهای پوشیدنی، قابلیت به‌کارگیری آن‌ها در محیط طبیعی زندگی سالمندان است. برخلاف آزمون‌های آزمایشگاهی که در شرایط مصنوعی انجام می‌شوند، حسگرهای پوشیدنی می‌توانند اطلاعات عملکردی فرد را در محیط واقعی و طی فعالیت‌های روزمره ثبت کنند، که این موضوع به افزایش دقت ارزیابی‌ها و کاهش خطای تشخیصی کمک می‌کند (Moreira et al., 2024). همچنین به دلیل طراحی سبک، قابلیت شارژ مجدد، اتصال بی‌سیم و امکان ادغام با نرم‌افزارهای تحلیل داده، این ابزارها می‌توانند به‌صورت مداوم یا دوره‌ای مورد استفاده قرار گیرند و حتی بازخوردهای فوری (real-time feedback) برای اصلاح الگوی حرکتی به فرد ارائه دهند (Wang, Wang, 2021). (Xue, et al., 2021).

علاوه بر کاربردهای بالینی، برخی از این حسگرها به فناوری‌های هوش مصنوعی و یادگیری ماشین مجهز شده‌اند و می‌توانند با تحلیل الگوهای حرکتی غیرعادی، احتمال سقوط را پیش‌بینی کرده و هشدارهای لازم را به کاربر یا مراقبین ارسال کنند (Cui et al., 2021). برخی

پژوهش‌ها نیز به طراحی لباس‌ها و لوازم پوشیدنی هوشمند برای سالمندان پرداخته‌اند که به‌طور مستقیم با دستگاه‌های پایش سلامت ارتباط دارند و علاوه بر داده‌های حرکتی، علائم حیاتی مانند ضربان قلب، دمای بدن و سطح اکسیژن را نیز ثبت می‌کنند (Alsadoon et al., 2024). با توجه به روند رو به رشد سالمندی جمعیت و افزایش نیاز به مراقبت‌های پیشگیرانه و توانبخشی در این گروه سنی، ضروری است که استراتژی‌های نوین و کارآمد برای مدیریت تعادل و کاهش خطر سقوط مورد بازبینی و تحلیل قرار گیرند. از این رو، هدف اصلی مقاله حاضر، بررسی و مرور استراتژی‌های مختلف جبران تعادل در سالمندان با تأکید ویژه بر نقش و کاربرد حسگرهای پوشیدنی است.

روش پژوهش

این مطالعه از نوع مرور روایی (Narrative Review) با رویکرد تحلیل توصیفی است. هدف از انجام آن، بررسی جامع و نظام‌مند استراتژی‌های جبران تعادل در سالمندان با تمرکز ویژه بر نقش حسگرهای پوشیدنی طی سال‌های اخیر (۲۰۲۰ تا ۲۰۲۵) بوده است. در راستای دستیابی به این هدف، ابتدا فرایند جستجوی سازمان‌یافته‌ای در پایگاه‌های علمی معتبر شامل PubMed، Scopus، ScienceDirect، IEEE Xplore و Google Scholar انجام شد. انتخاب این پایگاه‌ها به دلیل پوشش وسیع مقالات علمی در حوزه‌های علوم پزشکی، توانبخشی، مهندسی پزشکی و فناوری‌های نوین صورت گرفت.

برای استخراج مقالات مرتبط، از ترکیب کلیدواژه‌های انگلیسی نظیر balance compensation, elderly, wearable sensors, fall prevention, biofeedback, gait analysis و machine learning استفاده شد. همچنین به منظور افزایش دقت، عملگرهای منطقی مانند AND، OR و NOT برای ترکیب هوشمندانه کلیدواژه‌ها به کار گرفته شد. دوره زمانی انتخاب‌شده برای جستجوی مقالات بین ژانویه ۲۰۲۰ تا می ۲۰۲۵ بوده و تنها مقالاتی در نظر گرفته شدند که در مجلات معتبر علمی یا کنفرانس‌های داوری‌شده منتشر شده بودند. مقالاتی که به زبان انگلیسی یا فارسی نگاشته شده و در دسترس کامل (Full Text) بودند، مورد بررسی قرار گرفتند. مطالعاتی وارد تحلیل شدند که به‌طور مستقیم به بررسی نقش یا عملکرد حسگرهای پوشیدنی در ارزیابی، پیش‌بینی یا بهبود تعادل در سالمندان پرداخته بودند. همچنین مقالاتی که استراتژی‌های مداخله‌ای مبتنی بر بازخورد، تحلیل گام‌برداری، آموزش تعادل، و سیستم‌های هشداردهنده بر پایه حسگرهای پوشیدنی را ارزیابی کرده بودند، وارد بررسی شدند. در مقابل، مقالاتی که صرفاً به تحلیل آماری بدون اشاره به فناوری پوشیدنی پرداخته یا جمعیت غیرسالمند (مثلاً کودکان یا ورزشکاران) را بررسی کرده بودند، از دامنه مطالعه حذف شدند.

پس از تکمیل جستجو و غربالگری اولیه بر اساس عنوان و چکیده، مقالات واجد شرایط توسط دو پژوهشگر به‌صورت مستقل مورد بررسی کامل قرار گرفتند تا از صحت و انطباق محتوایی اطمینان حاصل شود. اطلاعات کلیدی شامل نوع حسگر پوشیدنی، محل استفاده، هدف مطالعه (پایش، پیش‌بینی یا مداخله)، نوع داده‌های استخراج‌شده (شتاب، زاویه، فشار، عضله‌نگاری و...)، جمعیت هدف، و نتایج کلیدی استخراج و در قالب جدول‌های توصیفی تنظیم گردید. همچنین تلاش شد تحلیل کیفی با تمرکز بر نقاط قوت، محدودیت‌ها، نوآوری‌ها و چالش‌های کاربردی هر مطالعه انجام گیرد تا زمینه برای درک عمیق‌تری از یافته‌ها فراهم شود.

برای افزایش اعتبار علمی مقاله، فرآیند استخراج داده‌ها به‌صورت دو مرحله‌ای انجام شد. ابتدا مقالات به‌صورت مستقل توسط دو نفر ارزیابی شدند و در موارد اختلاف، بررسی مجدد با اجماع انجام شد. همچنین مقالات بر اساس شاخص‌هایی چون تعداد ارجاعات، رتبه مجله یا کنفرانس، و سطح شواهد علمی دسته‌بندی شدند تا از ورود منابع کم‌اعتبار به تحلیل جلوگیری شود.

مبانی نظری و مفهومی

تعادل بدن یکی از پیچیده‌ترین عملکردهای بیومکانیکی و عصبی انسان است که حفظ آن مستلزم هماهنگی چندین سیستم فیزیولوژیکی به‌طور هم‌زمان می‌باشد. سه سیستم اصلی در حفظ تعادل بدن نقش اساسی ایفا می‌کنند: سیستم بینایی، سیستم دهلیزی و سیستم حس عمقی (Proprioception). سیستم بینایی اطلاعات مربوط به موقعیت بدن نسبت به محیط اطراف را فراهم می‌آورد و در ادراک حرکات سر و بدن مؤثر است. در حالی که سیستم دهلیزی که در گوش داخلی واقع شده، اطلاعات مربوط به شتاب، وضعیت سر و چرخش را به مغز مخابره می‌کند. این سیستم از دو بخش اوتریکول و ساکول برای تشخیص حرکات خطی و سه کانال نیم‌دایره‌ای برای تشخیص حرکات دورانی تشکیل شده است (Zhao et al., 2023). در کنار این دو سیستم، سیستم حس عمقی اطلاعاتی از وضعیت و حرکت عضلات، مفاصل و اندام‌ها را فراهم می‌کند که به مغز اجازه می‌دهد درک دقیقی از موقعیت بدنی داشته باشد. این داده‌ها از طریق گیرنده‌های مکانیکی در عضلات، تاندون‌ها و مفاصل جمع‌آوری می‌شوند.

در سالمندان، فرایند پیری منجر به زوال تدریجی عملکرد این سه سیستم حیاتی می‌شود. در سیستم بینایی، کاهش حساسیت به نور، تاری دید و ابتلا به بیماری‌هایی نظیر آب مروارید و دژنراسیون ماکولا باعث تضعیف عملکرد ادراکی می‌شود. در سطح دهلیزی، کاهش تعداد سلول‌های مویی و افت عملکرد کانال‌های نیم‌دایره‌ای موجب تأخیر در پاسخ‌دهی به تغییر وضعیت سر می‌گردد (George, 2025). همچنین در سیستم حس عمقی، افت گیرنده‌های حس در عضلات و مفاصل پا باعث کاهش دقت مغز در درک وضعیت اندام‌ها شده و در نتیجه هماهنگی حرکتی دچار اختلال می‌شود (Wang, Wang, Liu, et al., 2021). به موازات این موارد، افت عملکرد مغز در یکپارچه‌سازی اطلاعات حسی نیز عامل مهمی در ضعف تعادل به شمار می‌آید.

علل بروز اختلالات تعادل در سالمندان را می‌توان در سه دسته نورولوژیک، عضلانی-اسکلتی و محیطی طبقه‌بندی کرد. اختلالات نورولوژیک شامل بیماری‌هایی نظیر پارکینسون، سکته مغزی، نوروپاتی دیابتی و زوال عقل هستند که عملکرد پیام‌رسانی عصبی به عضلات و هماهنگی بین سیستم‌های تعادلی را مختل می‌کنند (Raveena, 2025). در حوزه عضلانی-اسکلتی نیز بیماری‌هایی همچون آرتروز، سفتی عضلانی و کاهش توده عضلانی باعث کاهش توانایی در حفظ ایستایی و انجام حرکات اصلاحی در برابر تغییرات ناگهانی تعادل می‌شوند. همچنین عوامل محیطی مانند نور نامناسب، سطح لغزنده یا نامسطح، و عدم دسترسی به وسایل کمکی نیز از جمله دلایل مهم افزایش ریسک سقوط به شمار می‌روند (Klavestad et al., 2020).

در این میان، ظهور حسگرهای پوشیدنی به‌عنوان ابزارهایی نوین، امکان پایش دقیق و غیرتهاجمی وضعیت تعادلی بدن را فراهم کرده‌اند. حسگر پوشیدنی به دستگاه‌هایی اطلاق می‌شود که قابل اتصال به بدن هستند و توانایی جمع‌آوری، تحلیل و انتقال داده‌های فیزیولوژیکی و بیومکانیکی را دارا می‌باشند. این ابزارها معمولاً در قالب ساعت‌های هوشمند، مچ‌بندها، کمربندها، کفش‌های هوشمند یا لباس‌های الکترونیکی طراحی می‌شوند. انواع مختلفی از حسگرها در این ابزارها مورد استفاده قرار می‌گیرند که از مهم‌ترین آن‌ها می‌توان به حسگرهای اینرسی (IMU)، حسگرهای فشار، GPS، حسگرهای الکترومیوگرافی (EMG) و حسگرهای دمایی اشاره کرد (Alsadoon et al., 2024). حسگرهای اینرسی (IMU) که شامل شتاب‌سنج وژیروسکوپ هستند، می‌توانند سرعت، جهت و شتاب حرکت اندام‌ها را در محورهای سه‌بعدی اندازه‌گیری کنند. این اطلاعات برای تحلیل الگوی گام‌برداری و تشخیص اختلال در تعادل بسیار مفید هستند (Bharti et al., 2025). حسگرهای فشار در کف پا یا درون کفش‌های هوشمند نصب می‌شوند و می‌توانند توزیع فشار پا در زمان ایستادن یا راه رفتن را اندازه‌گیری کنند. تغییرات غیرمعمول در این الگوها می‌تواند نشان‌دهنده اختلال در کنترل تعادل باشد (Moreira et al., 2024). همچنین، فناوری GPS امکان ردیابی موقعیت مکانی و بررسی الگوهای حرکتی فرد در محیط‌های باز را فراهم می‌کند، که می‌تواند در تحلیل رفتار

حرکتی بلندمدت کاربرد داشته باشد (Cahyani et al., 2024). در برخی موارد، از حسگرهای الکترومیوگرافی برای اندازه‌گیری فعالیت الکتریکی عضلات در طول راه رفتن و تحلیل هماهنگی عضلانی استفاده می‌شود (Shou, 2024).

از مهم‌ترین ویژگی‌های حسگرهای پوشیدنی، دقت بالا در جمع‌آوری داده‌ها و توانایی عملکرد در محیط‌های واقعی زندگی است. برخلاف تجهیزات آزمایشگاهی که نیاز به فضای تخصصی و اپراتور حرفه‌ای دارند، حسگرهای پوشیدنی را می‌توان در خانه، محل زندگی یا مراکز مراقبتی نصب و استفاده کرد. این سازگاری با محیط طبیعی زندگی باعث افزایش مقبولیت استفاده از آن‌ها در سالمندان شده است (Liu, 2024). علاوه بر این، سبک بودن، قابلیت حمل آسان، و طراحی غیرمزامح، از دیگر مزایای این فناوری است که آن را به گزینه‌ای مطلوب برای مراقبت‌های مداوم و طولانی‌مدت تبدیل کرده است.

داده‌های به‌دست‌آمده از این حسگرها می‌توانند به‌صورت بلادرنگ (Real-time) به سیستم‌های تحلیل‌گر ارسال شوند و بازخوردهای فوری برای اصلاح وضعیت بدنی یا هشدار نسبت به عدم تعادل صادر نمایند. در بسیاری از سامانه‌های پیشرفته، از الگوریتم‌های هوش مصنوعی و یادگیری ماشین برای تحلیل این داده‌ها استفاده می‌شود. این الگوریتم‌ها توانایی طبقه‌بندی حرکات خطرناک، پیش‌بینی احتمال سقوط و شناسایی الگوهای خاص تعادلی را دارا هستند (Qin & Li, 2024). برای مثال، استفاده از سیستم بازخورد بصری آنی که در آن، فرد در حین تمرین اطلاعات وضعیت تعادل خود را از طریق نمایشگر دریافت می‌کند، در مطالعات متعدد اثربخشی مثبتی در بهبود کنترل تعادل سالمندان نشان داده است (Wang, Wang, Xue, et al., 2021).

همچنین برخی حسگرها به سامانه‌های هشداردهنده مجهز هستند که در صورت تشخیص کاهش ناگهانی تعادل یا سقوط، پیام هشدار به تلفن همراه مراقب یا مراکز درمانی ارسال می‌شود. این عملکرد به‌ویژه در سالمندان تنها یا آن‌هایی که در محیط‌های کم‌نظارت زندگی می‌کنند، بسیار حیاتی است (Thanthoni et al., 2024). طراحی لباس‌های هوشمند نیز از جمله روندهای نوینی است که در آن حسگرها به‌صورت یکپارچه با پارچه‌های الکترونیکی ادغام شده و اطلاعات متعددی از جمله فشار عضلانی، دمای بدن و وضعیت حرکتی ثبت می‌شود (Wen-jin et al., 2024).

با توجه به تنوع فناوری‌های به‌کاررفته، حسگرهای پوشیدنی در پایش حرکت و تعادل، نقشی فراتر از ابزار صرفاً نظارتی یافته‌اند و به‌عنوان مؤلفه‌های کلیدی در مداخلات توانبخشی، آموزش حرکتی و حتی درمان‌های شخصی‌سازی‌شده مطرح شده‌اند. طراحی این ابزارها به‌گونه‌ای انجام شده است که امکان استفاده در موقعیت‌های مختلف، از تمرینات خانگی تا برنامه‌های کلینیکی و پژوهشی را داشته باشند (Zhang et al., 2025). در نهایت، ادغام داده‌های حسگرها با پرونده الکترونیکی سلامت فرد و بهره‌گیری از سیستم‌های پشتیبان تصمیم‌گیری بالینی، افق‌های جدیدی برای توسعه مداخلات پیشگیرانه و کاهش خطر سقوط در سالمندان فراهم می‌سازد.

استراتژی‌های کلی جبران تعادل

یکی از مؤثرترین راهکارهای جبران اختلال تعادل در سالمندان، بهره‌گیری از تمرینات فیزیوتراپی منظم و تمرینات تقویتی هدفمند است. با افزایش سن، افراد به‌طور طبیعی با کاهش قدرت عضلات اندام تحتانی، سفتی مفاصل و افت انعطاف‌پذیری مواجه می‌شوند که این عوامل به‌طور مستقیم بر توانایی حفظ تعادل تأثیرگذارند. تمرینات قدرتی که با تمرکز بر عضلات چهارسر ران، سרینی و عضلات ساق پا طراحی می‌شوند، به بهبود توان پاسخ‌دهی بدن به نوسانات محیطی و اصلاح وضعیت بدنی کمک می‌کنند (Shou, 2024). همچنین تمرینات تعادلی مانند ایستادن روی یک پا، استفاده از سطوح ناپایدار یا تمرینات تعاملی در برابر موانع متحرک، توانایی فرد را در مدیریت تغییرات ناگهانی وضعیت افزایش می‌دهند (Kruse et al., 2024).

یکی دیگر از مؤلفه‌های مهم تمرینات فیزیوتراپی، استفاده از بازخورد حسی-حرکتی و آموزش آگاهانه راهبردهای اصلاح وضعیت است. استفاده از بازخوردهای بصری یا صوتی می‌تواند در درک بهتر حرکات نادرست یا وضعیت‌های ناپایدار مؤثر واقع شود. در این زمینه، سامانه‌های فیدبک لحظه‌ای که از داده‌های حسگرهای پوشیدنی برای اطلاع‌رسانی درباره وضعیت مرکز فشار بدن (COP) استفاده می‌کنند، به‌طور موفقیت‌آمیز در مطالعات مداخله‌ای به‌کار رفته‌اند (Wang, Wang, Xue, et al., 2021). برای مثال، پژوهشی که به بررسی اثر استفاده از سامانه بازخورد بصری با استفاده از حسگر پوشیدنی در ناحیه کمری پرداخت، نشان داد که شرکت‌کنندگان در طول چند هفته توانستند تعادل ایستایی خود را به‌طور معناداری بهبود بخشند (Wang, Wang, Liu, et al., 2021). همچنین، تمرینات ترکیبی که شامل تمرینات قدرتی، تعادلی و هوازی هستند، در بهبود عملکرد حرکتی و پیشگیری از سقوط مؤثرتر از تمرینات منفرد گزارش شده‌اند (Cahyani et al., 2024).

در کنار تمرینات توانبخشی، استفاده از وسایل کمکی مانند عصا، واکر، عصای سه‌پایه یا عصای دارای پایه ارتجاعی از دیگر استراتژی‌های مؤثر در جبران اختلالات تعادل به‌شمار می‌رود. انتخاب نوع وسیله باید بر اساس میزان ضعف تعادل، سطح فعالیت فرد و شرایط جسمی او صورت گیرد. واکرها به دلیل ایجاد پایداری بیشتر برای سالمندانی که دچار ضعف شدید در تعادل ایستاده هستند، بیشتر توصیه می‌شوند. این وسایل به‌ویژه برای افرادی که از اختلالات نورولوژیکی یا ضعف عضلانی ناشی از سکته مغزی رنج می‌برند، کاربرد دارند (Thanthoni et al., 2024). یکی از فناوری‌های نوین در این حوزه، طراحی عصاهای هوشمند مجهز به حسگرهای حرکتی و هشداردهنده است. این عصاها می‌توانند وضعیت راهرفتن فرد را ارزیابی کرده و در صورت بروز عدم تعادل، هشدار لرزشی یا صوتی به کاربر ارسال کنند. به عنوان نمونه، عصای هوشمند طراحی‌شده در پژوهش «سانتونی و همکاران» با بهره‌گیری از حسگر فشار و واحد پردازش داخلی، موفق به بهبود پایداری راهرفتن در سالمندان شد (Thanthoni et al., 2024).

نکته قابل‌توجه درباره وسایل کمکی، آموزش صحیح استفاده از آن‌هاست. بسیاری از سالمندان به دلیل استفاده نادرست یا تنظیم نامناسب ارتفاع عصا یا واکر، نه تنها سودی از این وسایل نمی‌برند بلکه گاه در معرض خطرات بیشتری قرار می‌گیرند. از این‌رو، مداخلات آموزشی باید به‌طور تخصصی توسط فیزیوتراپیست یا کاردرمانگر انجام شود و سالمند در یک دوره زمانی کوتاه در محیط‌های واقعی، نحوه استفاده صحیح از این ابزارها را تمرین کند (Liu, 2024). همچنین طراحی وسایلی با ویژگی‌های ارگونومیک، وزن سبک، قابلیت تا شدن و دارا بودن هشداردهنده‌های هوشمند، نقش مهمی در افزایش مقبولیت و اثربخشی آن‌ها ایفا می‌کند (Zhang et al., 2025).

در کنار تمرینات و وسایل کمکی، آموزش راهرفتن ایمن به‌عنوان یک استراتژی کلیدی در مدیریت تعادل و پیشگیری از سقوط سالمندان مورد توجه پژوهشگران قرار گرفته است. راهرفتن ایمن شامل آموزش نحوه صحیح انتقال وزن بدن، توجه به محیط اطراف، اجتناب از حرکات ناگهانی و مدیریت مسیرهای حرکتی است. این آموزش‌ها می‌توانند در قالب جلسات گروهی، ویدئوهای آموزشی، یا برنامه‌های توانبخشی خانگی انجام شوند (Khin Shoon Lei Thant et al., 2023). به‌طور خاص، آموزش استفاده از استراتژی‌های جبران مانند چرخش آهسته هنگام تغییر مسیر، توقف‌های کنترلی برای حفظ تعادل و تمرکز بر الگوهای گام‌برداری صحیح از جمله مواردی است که در برنامه‌های آموزشی موفق بوده‌اند.

یکی از مزایای بزرگ حسگرهای پوشیدنی در این حوزه، نقش آن‌ها در آموزش راهرفتن ایمن از طریق ارائه بازخورد لحظه‌ای است. برای نمونه، دستگاه‌های پوشیدنی‌ای که در ناحیه کمر یا مچ پا قرار می‌گیرند و الگوی گام‌ها را ثبت می‌کنند، می‌توانند در صورت مشاهده عدم تقارن در گام‌برداری یا کاهش طول گام، هشدار مناسبی به کاربر بدهند (Wang et al., 2020). همچنین، سیستم‌های بازخورد لمسی

(هپتیک) که با لرزش‌های خفیف سالمند را از انحراف تعادلی آگاه می‌کنند، به‌عنوان ابزارهایی نوین در آموزش عملی راه‌رفتن ایمن معرفی شده‌اند (Paschky, 2024).

در مطالعات طراحی‌محور، برخی پژوهشگران به توسعه محیط‌های مجازی تعاملی پرداخته‌اند که در آن، سالمندان می‌توانند در محیطی کنترل‌شده و ایمن، تمرین راه‌رفتن و تعامل با موانع مجازی را تجربه کنند. این محیط‌ها، که با داده‌های حسگرهای حرکتی یکپارچه شده‌اند، نه تنها ایمنی فیزیکی سالمند را حفظ می‌کنند بلکه انگیزه مشارکت در تمرینات را نیز افزایش می‌دهند (Huang et al., 2025). از سوی دیگر، سامانه‌های پایش از راه دور که از طریق حسگرهای پوشیدنی به تلفن همراه یا تبلت متصل می‌شوند، امکان نظارت پیوسته بر وضعیت حرکتی سالمند و ارائه بازخوردهای فوری به او یا مراقبان را فراهم کرده‌اند (George, 2025).

در مجموع، استراتژی‌های کلی جبران تعادل در سالمندان باید به‌شکل یک بسته جامع و چندوجهی در نظر گرفته شود که تمرینات بدنی، آموزش رفتاری، استفاده از ابزارهای کمکی و فناوری‌های هوشمند را با هم ترکیب کند. این رویکرد جامع با تکیه بر توانمندسازی فرد سالمند، کاهش وابستگی به مراقب، و افزایش اعتمادبه‌نفس حرکتی می‌تواند در کاهش نرخ سقوط، بهبود کیفیت زندگی و ارتقای سلامت حرکتی نقش اساسی ایفا کند.

کاربرد حسگرهای پوشیدنی در پایش تعادل

در دهه‌های اخیر، پیشرفت فناوری‌های پوشیدنی نقش مهمی در تحول رویکردهای بالینی و مراقبتی در حوزه سالمندی ایفا کرده است. یکی از مهم‌ترین کاربردهای این فناوری‌ها، استفاده از حسگرهای پوشیدنی برای پایش تعادل و وضعیت حرکتی سالمندان در محیط‌های واقعی زندگی است. حسگرهای پوشیدنی با فراهم‌سازی داده‌های بیومکانیکی دقیق، امکان ارزیابی مستمر و بلندمدت عملکرد حرکتی را فراهم می‌سازند. این دستگاه‌ها به‌واسطه وزن سبک، طراحی ارگونومیک و قابلیت استفاده طولانی‌مدت، گزینه‌ای مناسب برای سالمندان محسوب می‌شوند و می‌توانند بدون مزاحمت در فعالیتهای روزمره، اطلاعات حرکتی حیاتی را ثبت کنند (Alsadoon et al., 2024).

یکی از نخستین قابلیت‌های این حسگرها، سنجش بیومکانیکی حرکت در سطوح مختلف عملکردی است. حسگرهای اینرسی (IMU) که شامل شتاب‌سنج، ژيروسکوپ و گاهی مغناطیس‌سنج هستند، اطلاعات دقیقی درباره شتاب، زاویه چرخش، موقعیت فضایی اندام‌ها و سرعت حرکت ارائه می‌دهند. این اطلاعات به متخصصان بالینی کمک می‌کند تا اختلالات حرکتی خفیف را نیز شناسایی کرده و مسیر درمان یا توانبخشی را به‌صورت دقیق‌تری طراحی کنند (Bharti et al., 2025). به‌ویژه در سالمندانی که هنوز علائم مشهودی از اختلال تعادل ندارند، تحلیل پارامترهای حرکتی می‌تواند نقص‌های اولیه را نشان دهد. برای مثال، ناهماهنگی در حرکات لگن یا تأخیر در پاسخ‌دهی حرکات زانو در حین راه‌رفتن، ممکن است پیش‌زمینه‌ای برای ضعف تعادل باشد که با حسگرهای پوشیدنی قابل ردیابی است (Shou, 2024).

یکی از مزایای بزرگ فناوری حسگرهای پوشیدنی، توانایی اندازه‌گیری پیوسته پارامترهای حرکتی است که پیش‌تر تنها در آزمایشگاه‌های تخصصی بیومکانیک قابل ارزیابی بودند. حسگرهای متصل به کفش یا مچ پا می‌توانند سرعت گام، طول گام، زمان تماس پا با زمین، زمان چرخش پا و میزان نوسان مرکز جرم بدن (Center of Mass) را با دقت بسیار بالا ثبت کنند (Moreira et al., 2024). کاهش سرعت گام، کاهش طول گام، یا نوسانات نامتقارن در مرکز جرم بدن، از شاخص‌های مهمی هستند که با خطر سقوط در ارتباط مستقیم قرار دارند. در پژوهشی که به بررسی داده‌های حاصل از حسگرهای پوشیدنی در سالمندان پرداخت، مشخص شد که کاهش میانگین طول گام و افزایش نوسان جانبی مرکز جرم می‌تواند به‌عنوان پیش‌بینی‌کننده مؤثر خطر سقوط مورد استفاده قرار گیرد (Zhao et al., 2023).

اندازه‌گیری مرکز فشار (Center of Pressure) و نوسانات آن نیز یکی دیگر از قابلیت‌های کلیدی این دستگاه‌هاست. در سیستم‌های سنتی، بررسی COP نیازمند صفحه‌های فشاری گران‌قیمت و محیط آزمایشگاهی بود، اما امروزه حسگرهای پوشیدنی درون کفی کفش یا زیر زانو این امکان را فراهم کرده‌اند که COP را به‌صورت لحظه‌ای و در محیط طبیعی زندگی سالمندان اندازه‌گیری کنند (Wang, Wang, Xue, et al., 2021). این فناوری همچنین امکان شبیه‌سازی نوسانات وضعیت ایستاده و راه‌رفتن را فراهم می‌آورد و به متخصصان اجازه می‌دهد که حتی تغییرات جزئی و زود هنگام را نیز شناسایی کنند.

تشخیص زود هنگام خطر سقوط یکی از مؤثرترین راهبردهای پیشگیری در جمعیت سالمندان است و حسگرهای پوشیدنی در این زمینه نقش محوری ایفا می‌کنند. داده‌های به‌دست‌آمده از این حسگرها می‌توانند به الگوریتم‌های یادگیری ماشین منتقل شوند تا مدل‌های پیش‌بینی خطر سقوط ایجاد گردد. این الگوریتم‌ها با تحلیل الگوهای گام‌برداری، تغییرات وضعیت ایستاده، و تأخیر در واکنش‌های حرکتی، قادر به تشخیص سالمندانی هستند که در معرض خطر بالای سقوط قرار دارند (Qin & Li, 2024). برای مثال، اگر الگوریتم تغییر ناگهانی در الگوی گام‌برداری فردی را تشخیص دهد، می‌تواند از طریق هشداردهی به مراقب یا متخصص مربوطه، امکان مداخله زود هنگام را فراهم کند. مطالعات جدید نیز نشان داده‌اند که استفاده از حسگرهای هوشمند به‌صورت مداوم می‌تواند به کاهش تعداد سقوط‌ها در سالمندان منجر شود. در مطالعه‌ای که از سیستم بازخورد لمسی (هپتیک) برای آموزش سالمندان استفاده شد، نرخ سقوط در طی سه ماه استفاده به‌طور معناداری کاهش یافت (Wang, Wang, Liu, et al., 2021). همچنین ترکیب اطلاعات حسگرها با سایر متغیرهای فیزیولوژیکی مانند ضربان قلب، تعریق و فشار خون، که توسط حسگرهای چندکاره ثبت می‌شوند، می‌تواند شاخص‌های ترکیبی برای تشخیص زود هنگام افت عملکرد حرکتی ارائه دهد (Liu, 2024).

یکی از قابلیت‌های مهم دیگر، قابلیت هم‌زمان‌سازی این داده‌ها با تلفن‌های همراه یا پلتفرم‌های ابری است. این ویژگی باعث می‌شود که داده‌ها نه تنها در همان لحظه بلکه در گذر زمان نیز قابل مقایسه و تحلیل باشند. برخی سیستم‌ها حتی قادرند با بررسی روند تغییرات در طول هفته یا ماه، مسیر تحلیل تعادل فرد را ترسیم کرده و نقاط ضعف و قوت را مشخص کنند (Kruse et al., 2024). این روند تحلیل طولی برای طراحی برنامه‌های بازتوانی شخصی‌سازی شده بسیار ارزشمند است.

در حوزه طراحی، برخی شرکت‌ها و مراکز پژوهشی اقدام به توسعه سیستم‌های تعادل‌سنج پوشیدنی در قالب کفش‌های هوشمند یا کمربندهای تعادلی کرده‌اند. این ابزارها با استفاده از حسگرهای فشار، شتاب و زاویه‌ای، وضعیت بدن را در هر لحظه پایش می‌کنند و در صورت مشاهده الگوهای پرخطر یا حرکت ناگهانی، هشدارهای فوری برای اصلاح موقعیت به کاربر می‌دهند. در یکی از مطالعات مربوط به طراحی چنین سامانه‌هایی، نشان داده شد که سطح مشارکت سالمندان در تمرینات تعادل با استفاده از کفش‌های هوشمند مجهز به بازخورد لرزشی افزایش چشمگیری داشته است (Paschky, 2024).

در کنار تشخیص خطر، برخی از حسگرها امکان دسته‌بندی سطح خطر را نیز فراهم کرده‌اند. برای مثال، سامانه‌هایی طراحی شده‌اند که با تحلیل گام‌ها و نحوه پاسخ‌دهی به تغییر وضعیت، سالمندان را در سه سطح کم‌خطر، متوسط و پرخطر طبقه‌بندی می‌کنند. این دسته‌بندی به درمانگران کمک می‌کند که نوع مداخله، شدت تمرین و ابزارهای کمکی مورد نیاز را برای هر گروه به‌صورت هدفمند تنظیم کنند (Zhang et al., 2025). همچنین سیستم‌های هشدار اضطراری که با این طبقه‌بندی‌ها هم‌زمان کار می‌کنند، در صورت افزایش ناگهانی سطح خطر، می‌توانند با ارسال پیام به اعضای خانواده یا مراکز فوریت پزشکی، زمینه را برای واکنش سریع فراهم سازند.

در نهایت باید به این نکته اشاره کرد که اثربخشی حسگرهای پوشیدنی در پایش تعادل، وابسته به دقت اندازه‌گیری، قابلیت انطباق با شرایط مختلف بدنی و محیطی، و همچنین سطح پذیرش کاربران سالمند است. اگرچه بسیاری از این دستگاه‌ها از دقت بالا و عملکرد

قابل اعتمادی برخوردارند، اما طراحی کاربرپسند، ساده‌سازی فرآیند استفاده، و کاهش نیاز به تنظیمات تخصصی از جمله ضرورت‌هایی است که می‌تواند به پذیرش بیشتر این فناوری در جامعه سالمندان منجر شود (Khin Shoon Lei Thant et al., 2023). با در نظر گرفتن این موارد، می‌توان انتظار داشت که حسگرهای پوشیدنی به عنوان ابزارهایی کارآمد و قابل اعتماد در پایش تعادل و پیشگیری از سقوط در سالمندان نقش مهمی در آینده سلامت جمعیت سالمند ایفا کنند.

مداخلات مبتنی بر بازخورد (Biofeedback)

یکی از رویکردهای نوین و مؤثر در جبران اختلالات تعادل در سالمندان، بهره‌گیری از مداخلات مبتنی بر بازخورد (Biofeedback) است. این مداخلات به افراد این امکان را می‌دهند که اطلاعات حسی و حرکتی خود را که به‌طور طبیعی از سیستم‌های داخلی دریافت می‌کنند، به‌شکل تقویت‌شده و هدفمند دریافت کرده و از آن برای بهبود عملکرد خود استفاده کنند. در شرایطی که سیستم‌های تعادلی بدن به‌ویژه در سالمندان دچار اختلال می‌شود، بازخورد خارجی می‌تواند نقش مکمل بسیار مؤثری ایفا کند. یکی از مهم‌ترین ابزارهای پیاده‌سازی بازخورد مؤثر، استفاده از حسگرهای پوشیدنی هوشمند است که داده‌های حرکتی بدن را در لحظه ثبت کرده و آن را به بازخوردهای قابل فهم برای کاربر، مانند صدا، لرزش یا تصاویر بصری، تبدیل می‌کنند (Wang, Wang, Xue, et al., 2021).

هشدارهای لرزشی یا صوتی، به‌عنوان یکی از اصلی‌ترین اشکال بازخورد خارجی، نقش بسیار مهمی در اصلاح سریع وضعیت بدن دارند. به‌عنوان نمونه، در برخی سیستم‌های هوشمند، زمانی که زاویه انحراف بدن از محدوده ایستایی استاندارد بیشتر شود، حسگر نصب‌شده در ناحیه کمر یا پا با تولید لرزش یا صدای هشدار کاربر را از عدم تعادل مطلع می‌سازد. این هشدارها به سالمند کمک می‌کند تا آگاهانه و به‌موقع وضعیت بدن خود را اصلاح کند و از بروز سقوط پیشگیری نماید (Thanthoni et al., 2024). مطالعات تجربی در این حوزه نشان داده‌اند که استفاده از بازخوردهای لرزشی، به‌ویژه در افراد دارای اختلال تعادل ناشی از سکته مغزی یا نوروپاتی محیطی، توانسته به‌طور معناداری عملکرد تعادلی آن‌ها را بهبود بخشد (Wang, Wang, Liu, et al., 2021). بازخوردهای صوتی نیز در قالب بوق، پیام هشدار یا سیگنال‌های تکرارشونده طراحی می‌شوند تا توجه سالمند را در شرایط خطر جلب کنند. در بسیاری از موارد، ترکیب بازخوردهای صوتی و لرزشی مؤثرتر از استفاده منفرد از هر کدام گزارش شده است (Cui et al., 2021).

کاربرد بازخورد در قالب هشدارهای آنی تنها محدود به موقعیت‌های ایستایی یا راه‌رفتن نیست، بلکه می‌تواند در طی تمرینات توانبخشی نیز استفاده شود. در برخی سیستم‌ها، تمریناتی برای سالمند طراحی می‌شود که طی آن، فرد باید تعادل خود را در جهت مشخصی حفظ کند و در صورتی که از محدوده تعیین‌شده خارج شود، حسگر هشدار مناسبی را فعال می‌کند. در این شرایط، فرد به تدریج نسبت به خطاهای حرکتی خود آگاه می‌شود و می‌تواند با تلاش شناختی و حرکتی آن‌ها را اصلاح کند. این نوع یادگیری که بر پایه بازخورد فوری است، می‌تواند در تثبیت مهارت‌های حرکتی سالمندان بسیار مؤثر واقع شود (Kruse et al., 2024).

در سال‌های اخیر، واقعیت افزوده (Augmented Reality) و واقعیت مجازی (Virtual Reality) نیز به‌عنوان بستری نوین برای آموزش تعادل با استفاده از حسگرهای پوشیدنی معرفی شده‌اند. در محیط‌های واقعیت افزوده، اطلاعات حرکتی فرد توسط حسگرهای متصل به بدن جمع‌آوری شده و به‌صورت گرافیکی بر روی نمایشگر یا هدست مخصوص نمایش داده می‌شود. این نمایش‌ها می‌توانند شامل نمودارهای مسیر حرکت، موقعیت مرکز ثقل، یا حتی تصویر سه‌بعدی وضعیت بدن باشند (Huang et al., 2025). سالمند با مشاهده این بازخوردهای بصری در لحظه، توانایی بهتری برای اصلاح موقعیت و هماهنگی بین حرکات اندام‌ها به‌دست می‌آورد. مطالعات اولیه در این زمینه نشان داده‌اند

که ترکیب آموزش‌های تعادلی با بازخوردهای گرافیکی در محیط‌های واقعیت افزوده می‌تواند باعث بهبود چشمگیر سرعت واکنش، تثبیت وضعیت ایستاده و بهبود گام‌برداری شود (Wen-jin et al., 2024).

در مقابل، محیط‌های واقعیت مجازی امکان شبیه‌سازی سناریوهای واقعی و پویای زندگی را فراهم می‌کنند که در آن سالمند می‌تواند بدون مواجهه با خطر واقعی، مهارت‌های حفظ تعادل را تمرین کند. برای نمونه، سیستم‌هایی طراحی شده‌اند که در آن سالمند در محیطی مجازی شبیه به خیابان یا فروشگاه قرار می‌گیرد و باید در مواجهه با موانع مجازی، حرکت کند یا بایستد. حسگرهای پوشیدنی داده‌های حرکتی او را ثبت کرده و در صورت بروز انحراف از مسیر ایمن، بازخورد بصری یا شنیداری به فرد ارائه می‌دهند (George, 2025). این فناوری نه تنها ایمنی فیزیکی سالمند را حفظ می‌کند، بلکه انگیزه و علاقه او برای شرکت در تمرینات تعادلی را نیز افزایش می‌دهد. در مطالعه‌ای که با هدف ارزیابی اثربخشی واقعیت مجازی در آموزش تعادل انجام شد، نتایج نشان داد که شرکت‌کنندگان در گروه مداخله با واقعیت مجازی در مقایسه با گروه کنترل، بهبود معناداری در امتیازهای تعادل و کاهش خطر سقوط تجربه کردند (Zhang et al., 2025).

ترکیب بازخورد با الگوریتم‌های یادگیری ماشین نیز امکان شخصی‌سازی آموزش‌های تعادلی را فراهم کرده است. با تحلیل داده‌های حاصل از حسگرهای پوشیدنی، سیستم می‌تواند نوع خطاهای تکرارشونده، مسیر حرکتی غیرایمن یا تأخیر در پاسخ‌دهی را شناسایی کند و براساس آن، بازخوردهای هدفمند ارائه دهد. این بازخوردها نه تنها شامل هشدارهای ساده، بلکه می‌توانند برنامه تمرینی مخصوص به وضعیت هر سالمند را نیز طراحی کنند (Qin & Li, 2024). برای مثال، اگر حسگرها نشان دهند که فرد در چرخش‌های ناگهانی تعادل خود را از دست می‌دهد، سیستم تمریناتی برای بهبود چرخش طراحی کرده و بازخوردی متناسب با آن ارائه می‌دهد (Moreira et al., 2024).

در برخی موارد، مداخلات بازخوردی در قالب برنامه‌های خانگی قابل اجرا هستند. برخی حسگرهای پوشیدنی که به تلفن همراه متصل می‌شوند، قادرند بازخوردهای شنیداری یا تصویری را از طریق اپلیکیشن‌های آموزشی در اختیار سالمند قرار دهند. این امر باعث شده تا نیاز به مراجعه مداوم به مراکز درمانی کاهش یابد و استقلال حرکتی سالمند تقویت شود (Bharti et al., 2025). همچنین، طراحی رابط‌های کاربری ساده و قابل فهم برای سالمندان نقش مهمی در افزایش پذیرش این فناوری‌ها داشته است. تجربه نشان داده است که در صورتی که بازخوردها به شکل واضح، تکرارشونده و سازگار با درک شناختی سالمندان ارائه شوند، احتمال تعامل فعال‌تر آن‌ها با سیستم به مراتب بیشتر خواهد بود (Khin Shoon Lei Thant et al., 2023).

در بُعد روان‌شناختی، بازخورد لحظه‌ای می‌تواند اعتماد به نفس حرکتی سالمندان را نیز افزایش دهد. بسیاری از سالمندان پس از تجربه یک سقوط دچار اضطراب حرکتی یا ترس از راه رفتن می‌شوند که این ترس منجر به کاهش تحرک و تشدید ضعف عضلانی می‌گردد. در چنین شرایطی، مداخلات مبتنی بر بازخورد نقش حمایتی روانی نیز ایفا می‌کنند و با ارائه اطلاعات دقیق از وضعیت حرکتی، باعث احساس کنترل بیشتر در سالمند می‌شوند (Yuguang, 2021). این مسئله به‌ویژه در محیط‌های خانگی که نظارت پزشکی مستمر وجود ندارد، اهمیت بیشتری پیدا می‌کند.

در مجموع، مداخلات مبتنی بر بازخورد با استفاده از حسگرهای پوشیدنی، ابزاری نوین و اثربخش برای بهبود تعادل سالمندان، کاهش خطر سقوط، ارتقاء یادگیری حرکتی، و افزایش مشارکت در فعالیت‌های توانبخشی هستند. این رویکرد با ترکیب فناوری‌های هوشمند، ملاحظات انسانی و تحلیل دقیق داده‌های حرکتی، افق‌های تازه‌ای در طراحی مداخلات فردمحور برای جمعیت سالمند گشوده است.

استفاده از یادگیری ماشین و الگوریتم‌های پیش‌بینی

با پیشرفت‌های چشمگیر در حوزه فناوری‌های هوشمند و تحلیل داده‌های کلان، یادگیری ماشین (Machine Learning) به‌عنوان یکی از مؤلفه‌های اصلی در تحلیل داده‌های به‌دست‌آمده از حسگرهای پوشیدنی در سالمندان مطرح شده است. در سال‌های اخیر، ادغام الگوریتم‌های یادگیری ماشین با سامانه‌های پوشیدنی نه‌تنها امکان جمع‌آوری داده‌های حرکتی را فراهم ساخته، بلکه شرایطی را به وجود آورده که در آن سیستم بتواند الگوهای غیرعادی رفتاری را تحلیل، طبقه‌بندی و بر اساس آن‌ها تصمیم‌گیری کند. در این میان، طبقه‌بندی الگوهای حرکتی غیرطبیعی یکی از نخستین و بنیادی‌ترین کاربردهای این رویکرد است. این فرآیند شامل آموزش سیستم برای تشخیص تفاوت میان حرکت طبیعی و حرکت مختل شده در سالمندان است که می‌تواند نشان‌دهنده آغاز ضعف تعادل یا علائم اولیه زوال عصبی باشد (Qin & Li, 2024).

برای مثال، الگوریتم‌های طبقه‌بندی مانند SVM، درخت تصمیم (Decision Tree) و شبکه‌های عصبی مصنوعی (ANN)، با داده‌هایی نظیر زاویه زانو در حین حرکت، سرعت گام‌برداری، مدت‌زمان فاز ایستایی و دوره نوسان پا آموزش داده می‌شوند تا بتوانند الگوهای پرخطر حرکتی را از رفتارهای طبیعی تمایز دهند. در یکی از مطالعات، از الگوریتم شبکه عصبی برای تشخیص الگوهای نامتقارن در طول گام استفاده شد و مشخص گردید که این سیستم می‌تواند با دقت بیش از ۹۰ درصد تفاوت میان حرکت سالم و پرخطر را تشخیص دهد (Bharti et al., 2025). همچنین، استفاده از حسگرهای چندگانه در نواحی مختلف بدن مانند کف پا، کمر و مچ دست، دقت مدل‌های طبقه‌بندی را به‌طور قابل‌ملاحظه‌ای افزایش داده است، زیرا داده‌های هم‌زمان از چند محور حرکتی می‌توانند نمای دقیق‌تری از وضعیت تعادلی ارائه دهند (Moreira et al., 2024).

گام بعدی در استفاده از یادگیری ماشین، توسعه الگوریتم‌هایی برای پیش‌بینی خطر سقوط است. برخلاف سامانه‌های هشداردهنده که تنها در زمان نزدیک به سقوط یا در لحظه ناپایداری هشدار می‌دهند، سیستم‌های پیش‌بینی محور می‌توانند براساس تغییرات تدریجی در رفتار حرکتی، قبل از وقوع حادثه، احتمال سقوط را تخمین بزنند. این رویکرد از آن جهت حیاتی است که بسیاری از سالمندان پیش از اولین سقوط، فاقد نشانه‌های ظاهری ضعف حرکتی هستند و شناسایی زود هنگام آن‌ها می‌تواند مانع از عواقب جبران‌ناپذیر شود. در مطالعه‌ای که توسط محققان طراحی شد، از مدل Random Forest برای تحلیل داده‌های حرکتی روزانه استفاده گردید و مشخص شد که این مدل می‌تواند با حساسیت بالا، سالمندانی را که در طول ماه آینده در معرض خطر سقوط قرار دارند، شناسایی کند (Cui et al., 2021).

یکی از مؤلفه‌های مهم در این زمینه، به‌کارگیری الگوریتم‌های یادگیری تقویتی (Reinforcement Learning) است. این الگوریتم‌ها توانایی بهبود عملکرد خود از طریق تعامل مستمر با داده‌های جدید را دارند و با گذشت زمان، در تشخیص نشانه‌های پرخطر دقیق‌تر می‌شوند. برای مثال، در سامانه‌ای که از یادگیری تقویتی برای تحلیل داده‌های گام‌برداری در سالمندان استفاده می‌کرد، با هر بار استفاده، مدل به شکل خودکار تغییرات جدید در الگوهای حرکتی فرد را یاد می‌گرفت و بازخوردهای مناسب‌تری ارائه می‌داد (George, 2025).

در کنار طبقه‌بندی و پیش‌بینی، یکی از کاربردهای پیشرفته الگوریتم‌های یادگیری ماشین، امکان شخصی‌سازی استراتژی‌های مداخله برای هر فرد است. همان‌طور که الگوهای حرکتی سالمندان تحت تأثیر متغیرهایی مانند سن، جنس، بیماری‌های زمینه‌ای، و محیط زندگی متفاوت است، رویکرد درمانی و توانبخشی نیز باید متناسب با این ویژگی‌های فردی تنظیم شود. الگوریتم‌ها با تحلیل داده‌های حرکتی، واکنش فرد به بازخوردها، و نحوه پاسخ به مداخلات، می‌توانند نوع تمرین، شدت مداخله، زمان‌بندی جلسات تمرینی، و نوع بازخورد مؤثر را برای هر فرد به‌طور مستقل تعیین کنند (Khin Shoon Lei Thant et al., 2023).

برای مثال، اگر فردی در انجام حرکات تعادلی دارای تأخیر واکنشی باشد اما توانایی عضلانی مناسبی داشته باشد، سیستم ممکن است تمریناتی با محوریت سرعت عکس‌العمل و تمرکز شناختی را پیشنهاد دهد. در مقابل، اگر الگوریتم دریابد که فرد دچار ضعف عضلانی

است، تمرینات قدرتی در اولویت قرار خواهند گرفت. این نوع مداخلات شخصی‌سازی شده می‌تواند اثربخشی توانبخشی را به میزان چشمگیری افزایش دهد و از طراحی برنامه‌های کلی و غیراختصاصی جلوگیری کند (Wang, Wang, Xue, et al., 2021).

سامانه‌هایی که این الگوریتم‌ها را به کار می‌گیرند، معمولاً با اپلیکیشن‌های تلفن همراه یا پلتفرم‌های رایانش ابری ترکیب می‌شوند تا امکان پردازش داده‌ها، تحلیل آن‌ها و ارائه پیشنهادات در لحظه فراهم شود. برخی از این پلتفرم‌ها حتی گزارش‌های تحلیلی برای پزشک یا فیزیوتراپیست صادر می‌کنند که در آن روند بهبود، میزان تبعیت از تمرینات، و الگوهای خطر تشریح شده است. در مطالعه‌ای که به بررسی یک سامانه پوشیدنی همراه با هوش مصنوعی برای مدیریت تعادل پرداخت، مشخص شد که استفاده از این ابزار نه تنها خطر سقوط را کاهش داد، بلکه مشارکت سالمند در برنامه تمرینی را نیز افزایش داد (Alsadoon et al., 2024).

نکته مهم دیگر، امکان به‌روزرسانی مداوم این مدل‌ها با داده‌های جدید است. سیستم‌هایی که با الگوریتم‌های یادگیری عمیق (Deep Learning) طراحی شده‌اند، توانایی استخراج ویژگی‌های پنهان و غیرخطی از داده‌های حجیم را دارند. این امر به‌ویژه در داده‌هایی که دارای نویز بالا یا نوسانات زیاد هستند، اهمیت دارد و باعث می‌شود تحلیل‌ها دقیق‌تر و مطمئن‌تر باشند (Zhang et al., 2025). همچنین، برخی مدل‌ها با داده‌های چندمنبعی آموزش داده می‌شوند، به این معنا که علاوه بر داده‌های حرکتی، اطلاعاتی نظیر وضعیت روان‌شناختی، الگوهای خواب و تغذیه نیز در تحلیل خطر سقوط لحاظ می‌شوند که این موضوع افق جدیدی در مراقبت هوشمند سالمندان ایجاد کرده است (Liu, 2024).

چالش‌هایی همچون نیاز به حجم زیاد داده برای آموزش دقیق، حفظ حریم خصوصی کاربران، و تضمین امنیت داده‌ها از جمله مسائلی است که در پیاده‌سازی گسترده این سامانه‌ها باید مدنظر قرار گیرد. با این حال، بسیاری از پژوهشگران و توسعه‌دهندگان فناوری با ارائه راه‌حل‌های رمزنگاری، طراحی رابط‌های کاربرپسند، و استفاده از زیرساخت‌های رایانش امن، تلاش کرده‌اند تا این موانع را کاهش دهند و اعتماد کاربران به سیستم‌های پیش‌بینی‌محور افزایش یابد (Kruse et al., 2024).

در مجموع، ادغام حسگرهای پوشیدنی با الگوریتم‌های یادگیری ماشین و سیستم‌های پیش‌بینی‌محور، دریچه‌ای نو به سوی مراقبت هوشمند، مداخله زودهنگام، و توانبخشی شخصی‌سازی شده در سالمندان گشوده است. این فناوری‌ها با توانایی تحلیل لحظه‌ای داده‌های بیومکانیکی، پیش‌بینی خطر، و طراحی مداخلات منحصربه‌فرد، توانسته‌اند چشم‌انداز تازه‌ای در ارتقاء ایمنی حرکتی، کاهش سقوط و بهبود کیفیت زندگی سالمندان ترسیم کنند.

مزایا و چالش‌ها

یکی از مهم‌ترین مزایای حسگرهای پوشیدنی، هزینه پایین این فناوری نسبت به سایر تجهیزات پزشکی و آزمایشگاهی است. برخلاف سیستم‌های پیچیده‌ای همچون آنالیز حرکت در آزمایشگاه‌های بیومکانیک یا استفاده از تجهیزات تصویربرداری گران‌قیمت، حسگرهای پوشیدنی با هزینه‌ای قابل قبول برای مراکز درمانی، خانواده‌ها و حتی سالمندان قابل تهیه هستند. این ویژگی، امکان گسترش استفاده از آن‌ها در مراقبت‌های خانگی و روزمره را به‌طور گسترده فراهم ساخته است. در مطالعات اخیر، توسعه حسگرهای اقتصادی و در عین حال دقیق، به‌عنوان یک دستاورد مهم در حوزه سلامت دیجیتال سالمندان معرفی شده است (Alsadoon et al., 2024).

قابلیت استفاده در محیط‌های خانگی یکی دیگر از مزایای کلیدی این ابزارهاست. بسیاری از سالمندان به دلایل مختلف از جمله مشکلات حرکتی، عدم دسترسی به خدمات درمانی و یا اضطراب ناشی از محیط‌های درمانی، تمایلی به مراجعه مکرر به مراکز توانبخشی ندارند. در چنین شرایطی، حسگرهای پوشیدنی این امکان را فراهم می‌کنند که پایش حرکتی و تعادلی بدون نیاز به خروج از منزل انجام گیرد. این

فناوری‌ها با طراحی ارگونومیک و سازگار با پوشاک روزمره، کمترین مزاحمت را برای کاربر ایجاد می‌کنند و در نتیجه پذیرش آن‌ها در محیط زندگی طبیعی بیشتر است (Wen-jin et al., 2024). همچنین قابلیت استفاده از این ابزارها در فعالیتهای روزمره مانند راه رفتن در خانه، آشپزی، یا حتی خواب شبانه، داده‌هایی واقعی‌تر و دقیق‌تر از وضعیت عملکرد حرکتی فرد فراهم می‌آورد.

غیرتهاجمی بودن حسگرهای پوشیدنی نیز از جمله مزیت‌های بنیادین آن‌هاست که این فناوری را برای استفاده گسترده در جمعیت سالمندان مناسب می‌سازد. برخلاف روش‌هایی که نیاز به قرارگیری الکترود در داخل بدن یا تهاجم به بافت دارند، این دستگاه‌ها تنها از طریق اتصال سطحی به پوست یا ادغام در کفش، مچ‌بند، یا لباس قابل استفاده هستند. در مطالعه‌ای که به بررسی نگرش سالمندان نسبت به فناوری‌های پایش سلامت پرداخت، نشان داده شد که غیرتهاجمی بودن یکی از عوامل اصلی در پذیرش این ابزارها توسط کاربران سالمند بوده است (Khin Shoon Lei Thant et al., 2023).

امکان استفاده طولانی‌مدت و پایدار از حسگرهای پوشیدنی برای پایش روزانه تعادل نیز مزیت دیگری است که این ابزارها را از سایر فناوری‌های درمانی متمایز می‌کند. بسیاری از حسگرها با باتری‌های قابل شارژ، طراحی سبک، و قابلیت ضدآب تولید می‌شوند که به کاربران اجازه می‌دهند آن‌ها را در طول شبانه‌روز به‌صورت مداوم استفاده کنند. این قابلیت به متخصصان اجازه می‌دهد تغییرات تدریجی در الگوهای حرکتی را رصد کرده و برنامه‌های مداخله‌ای مناسب‌تری طراحی کنند. برای مثال، در پژوهشی که داده‌های حاصل از استفاده روزانه حسگرهای حرکتی در سالمندان مورد بررسی قرار گرفت، مشخص شد که پایش بلندمدت توانسته است تغییرات جزئی اما مهمی در وضعیت تعادل را آشکار کند که در بررسی‌های مقطعی قابل مشاهده نبوده‌اند (George, 2025).

همچنین توانایی ثبت و ذخیره داده‌های حرکتی در بازه‌های زمانی مختلف، امکان تحلیل روندی (longitudinal analysis) را برای تیم‌های درمانی فراهم می‌سازد. این ویژگی به‌خصوص در پایش پیشرفت درمان، بررسی اثربخشی مداخلات فیزیوتراپی و نیز پایش تبعیت از برنامه‌های تمرینی نقش کلیدی دارد (Zhang et al., 2025). در برخی سیستم‌ها، داده‌ها به‌صورت خودکار به اپلیکیشن‌های موبایلی منتقل شده و گراف‌های مقایسه‌ای روزانه، هفتگی و ماهانه تولید می‌شوند که برای کاربران، خانواده‌ها و درمانگران قابل استفاده و تحلیل است.

با وجود مزایای فراوان، استفاده از حسگرهای پوشیدنی با چالش‌هایی نیز همراه است که در صورت بی‌توجهی به آن‌ها، می‌تواند مانعی برای اثربخشی و گسترش این فناوری باشد. یکی از چالش‌های مهم، دقت و صحت داده‌های جمع‌آوری شده است. داده‌های حرکتی ثبت شده توسط حسگرها ممکن است تحت تأثیر عوامل محیطی، نحوه نصب نادرست، یا نویزهای حرکتی قرار گیرد که باعث کاهش صحت تحلیل‌ها می‌شود. برای مثال، در شرایطی که حسگر به‌درستی بر بدن تنظیم نشده یا حرکات غیرقابل پیش‌بینی مثل لغزش ناگهانی اتفاق افتد، داده‌ها ممکن است انحراف پیدا کنند. این مسئله در مطالعات ارزیابی فناوری‌های پوشیدنی نیز گزارش شده و بر لزوم توسعه الگوریتم‌های اصلاح خطای خودکار تأکید شده است (Cui et al., 2021).

پذیرش این فناوری‌ها توسط سالمندان نیز یک مانع روانی و رفتاری مهم محسوب می‌شود. بسیاری از سالمندان به‌دلایل مختلف از جمله ترس از تکنولوژی، تجربه کم با ابزارهای دیجیتال یا نگرانی از وابستگی به دستگاه، در برابر استفاده از حسگرهای پوشیدنی مقاومت نشان می‌دهند. این موضوع در مطالعات روان‌شناختی حوزه پذیرش فناوری به‌ویژه در جمعیت‌های سالمند و کم‌سواد به کرات مورد بحث قرار گرفته است. در پژوهشی که با رویکرد TAM (مدل پذیرش فناوری) بر روی سالمندان کره‌ای انجام شد، نگرانی از پیچیدگی عملکرد دستگاه‌ها و عدم آشنایی با تکنولوژی از عوامل اصلی در عدم استفاده گزارش شد (Khin Shoon Lei Thant et al., 2023). برای رفع این مانع، طراحی کاربرپسند، ارائه راهنمای ساده، آموزش چهره‌به‌چهره، و پشتیبانی خانواده می‌تواند مؤثر واقع شود.

از دیگر چالش‌های جدی، مسائل اخلاقی و حریم خصوصی است. جمع‌آوری مداوم داده‌های حرکتی، مکانی، و حتی زیستی از کاربران، نگرانی‌هایی درباره دسترسی غیرمجاز به اطلاعات شخصی و استفاده نادرست از داده‌ها ایجاد می‌کند. در برخی موارد، این داده‌ها ممکن است به شرکت‌های بیمه یا سازمان‌های تجاری فروخته شوند که این مسئله می‌تواند اعتماد کاربران را کاهش دهد. پژوهشگران در این زمینه بر ضرورت رمزنگاری داده‌ها، تعیین سطوح دسترسی و دریافت رضایت‌نامه آگاهانه از سالمندان تأکید کرده‌اند (Kruse et al., 2024). همچنین، تدوین قوانین ملی و بین‌المللی برای محافظت از حریم خصوصی کاربران یکی از پیش‌نیازهای توسعه این فناوری در مقیاس وسیع است. نیاز به آموزش تخصصی برای استفاده مؤثر از این فناوری‌ها یکی دیگر از موانع اصلی است. هم کاربران سالمند و هم ارائه‌دهندگان خدمات درمانی باید با شیوه استفاده، نگهداری، و تحلیل داده‌های این ابزارها آشنا باشند. در غیاب آموزش مناسب، احتمال استفاده نادرست، برداشت اشتباه از داده‌ها و یا رها کردن دستگاه توسط کاربران افزایش می‌یابد. در مطالعه‌ای که به بررسی موانع پیاده‌سازی فناوری‌های پوشیدنی در مراکز سالمندان پرداخته بود، عدم آموزش کافی پرسنل درمانی و فقدان دستورالعمل‌های یکپارچه به‌عنوان یکی از عوامل ناکارآمدی معرفی شد (Paschky, 2024). به همین دلیل، طراحی دوره‌های آموزشی فشرده، کارگاه‌های عملی، و تولید محتوای آموزشی ساده و تصویری از اهمیت بالایی برخوردار است.

در نهایت، باید توجه داشت که علیرغم پیشرفت‌های چشمگیر در طراحی، دقت، و قابلیت‌های این حسگرها، موفقیت بلندمدت آن‌ها در گرو همکاری میان مهندسان، متخصصان بالینی، طراحان رابط کاربری، روان‌شناسان و سیاست‌گذاران سلامت است. تنها از طریق تعامل چندبخشی می‌توان اطمینان حاصل کرد که این فناوری‌ها نه تنها از نظر فنی پیشرفته، بلکه از نظر انسانی، فرهنگی و اخلاقی نیز سازگار با نیازهای جمعیت سالمند باشند.

بحث و نتیجه‌گیری

با توجه به روند رو به رشد جمعیت سالمند در سراسر جهان و به‌ویژه در کشورهای در حال توسعه، نیاز به راهکارهای مؤثر برای حفظ استقلال حرکتی، ارتقای کیفیت زندگی و پیشگیری از سقوط، بیش از هر زمان دیگری احساس می‌شود. اختلالات تعادل در سالمندان یکی از عوامل اصلی بروز سقوط، بستری شدن، کاهش عملکرد جسمانی و روانی و در نهایت افزایش وابستگی به دیگران است. بنابراین، شناسایی و به‌کارگیری استراتژی‌های کارآمد برای جبران این اختلالات، از الزامات اساسی مراقبت از سالمندان به شمار می‌آید.

یکی از مهم‌ترین تحولات در این زمینه، استفاده از فناوری‌های نوین و به‌ویژه حسگرهای پوشیدنی است که به‌عنوان ابزارهایی سبک، کم‌هزینه و غیرتهاجمی، امکان پایش مستمر و دقیق تعادل و عملکرد حرکتی را در محیط زندگی طبیعی سالمندان فراهم می‌سازد. این حسگرها با توانایی اندازه‌گیری پارامترهای بیومکانیکی مانند سرعت گام، طول گام، نوسانات مرکز جرم، زاویه مفاصل و الگوهای فشار پا، داده‌هایی با ارزش بالا برای ارزیابی وضعیت تعادلی فرد فراهم می‌کنند. این داده‌ها نه تنها برای تحلیل وضعیت فعلی کاربر کاربرد دارند، بلکه می‌توانند به‌عنوان مبنایی برای طراحی مداخلات توانبخشی و پیش‌بینی خطر سقوط نیز مورد استفاده قرار گیرند.

از سوی دیگر، ادغام این حسگرها با سیستم‌های بازخوردی و الگوریتم‌های یادگیری ماشین، افق‌های تازه‌ای برای بهینه‌سازی فرایند درمان، آموزش و پایش تعادل گشوده است. بازخوردهای بصری، شنیداری و لمسی که از طریق این ابزارها ارائه می‌شوند، می‌توانند به سالمندان کمک کنند تا آگاهانه الگوهای حرکتی خود را اصلاح کرده و مهارت‌های تعادلی خود را تقویت نمایند. همچنین با استفاده از الگوریتم‌های تحلیل گر، امکان شناسایی تغییرات ظریف اما معنادار در رفتار حرکتی فراهم شده که در پیش‌بینی سقوط و طراحی برنامه‌های پیشگیرانه مؤثر است.

کاربرد این فناوری‌ها همچنین امکان شخصی‌سازی مداخلات را فراهم می‌سازد. با تحلیل داده‌های انفرادی و شناسایی ویژگی‌های منحصر به فرد هر سالمند، می‌توان برنامه‌های تمرینی، راهبردهای توانبخشی و بازخوردهای آموزشی را متناسب با نیازهای خاص هر فرد تنظیم کرد. این رویکرد شخصی‌سازی شده می‌تواند اثربخشی مداخلات را افزایش داده و از اجرای راهکارهای عمومی و غیراختصاصی جلوگیری کند. به علاوه، استفاده از این ابزارها در محیط خانه و در چارچوب مراقبت‌های غیرمرکزی، امکان افزایش دسترسی به خدمات توانبخشی و کاهش فشار بر نظام سلامت را فراهم می‌کند.

با وجود تمام مزایا، چالش‌هایی نیز در مسیر توسعه و بهره‌برداری گسترده از این فناوری‌ها وجود دارد. دقت و صحت داده‌ها، نگرانی‌های مربوط به حریم خصوصی و امنیت اطلاعات، پذیرش کاربران سالمند، و نیاز به آموزش تخصصی برای استفاده مؤثر، از جمله موانعی هستند که باید با راه‌حل‌های فناورانه، آموزشی و سیاست‌گذاری بر آن‌ها فائق آمد. موفقیت این فناوری‌ها در گرو همکاری بین‌رشته‌ای و طراحی سیستم‌هایی است که نه تنها از نظر فنی پیشرفته باشند، بلکه از نظر انسانی، فرهنگی و اخلاقی نیز با نیازها و توانمندی‌های سالمندان هماهنگ باشند. در مجموع، می‌توان گفت که حسگرهای پوشیدنی با ظرفیت‌های بالای خود در پایش، پیش‌بینی و آموزش، به عنوان بخشی کلیدی از آینده مراقبت هوشمند از سالمندان شناخته می‌شوند. این ابزارها نه تنها از طریق فناوری، بلکه از طریق توانمندسازی فردی، به ارتقای سلامت، حفظ استقلال و بهبود کیفیت زندگی سالمندان کمک می‌کنند. گام بعدی در این مسیر، حرکت به سوی توسعه فناوری‌های هوشمندتر، ارزان‌تر و سازگارتر با نیازهای کاربران و همچنین تدوین راهبردهای

تعارض منافع

در انجام مطالعه حاضر، هیچ‌گونه تضاد منافی وجود ندارد.

تشکر و قدردانی

محققان بر خود لازم می‌دانند از تمامی افرادی که با پژوهشگران همکاری صمیمانه‌ای داشتند، تشکر نمایند.

مشارکت نویسندگان

در نگارش این مقاله تمامی نویسندگان نقش یکسانی ایفا کردند.

موازین اخلاقی

تمامی اصول اخلاقی در پژوهش و نشر در این مطالعه رعایت گردید.

شفافیت داده‌ها

داده‌ها و مآخذ پژوهش حاضر در صورت درخواست از نویسنده مسئول و ضمن رعایت اصول کپی رایت ارسال خواهد شد.

حامی مالی

این پژوهش حامی مالی نداشته است.

References

- Alsadoon, A., Al-Naymat, G., & Jerew, O. D. (2024). An Architectural Framework of Elderly Healthcare Monitoring and Tracking Through Wearable Sensor Technologies. *Multimedia Tools and Applications*, 83(26), 67825-67870. <https://doi.org/10.1007/s11042-024-18177-0>
- Bharti, J., Singh, M., & Singh, H. (2025). Impact of Smart Wearables on the Behavior and Attitude Among Students of Engineering and Arts Faculty. 245-264. <https://doi.org/10.4018/979-8-3693-3410-2.ch011>
- Cahyani, K. D., Sukihananto, & Nursasi, A. Y. (2024). Effectiveness Effectiveness of Wearable Electronic Device for Fall Risk Prevention in Community Elderly: A Literature Review. *Lentera Perawat*, 5(2), 318-325. <https://doi.org/10.52235/lp.v5i2.319>
- Cui, Y., Zhang, L., Hou, Y., & Tian, G. (2021). Design of Intelligent Home Pension Service Platform Based on Machine Learning and Wireless Sensor Network. *Journal of Intelligent & Fuzzy Systems*, 40(2), 2529-2540. <https://doi.org/10.3233/jifs-189246>
- George, T. (2025). Medmind:Smart Medicine Management System and Emotionally Adaptive AI for Elderly Care. *Interantional Journal of Scientific Research in Engineering and Management*, 09(03), 1-9. <https://doi.org/10.55041/ijrsrem41946>
- Huang, M., Yang, C., & Zhang, Y. (2025). The Design Exploration of Smart Wearable Glasses for the Elderly Based on AHP-QFD. *Ah*, 16. <https://doi.org/10.63313/ah.9001>
- Khin Shoon Lei Thant, Z., Kim, S., Kim, H. S., & Feyissa, I. F. (2023). A Study on Technology Acceptance of Digital Healthcare Among Older Korean Adults Using Extended Tam (Extended Technology Acceptance Model). *Administrative Sciences*, 13(2), 42. <https://doi.org/10.3390/admsci13020042>
- Klavestad, S., Assres, G., Fagernes, S., & Grønli, T. M. (2020). Monitoring Activities of Daily Living Using UWB Radar Technology: A Contactless Approach. *Iot*, 1(2), 320-336. <https://doi.org/10.3390/iot1020019>
- Kruse, K., Sauerwein, W., Lübken, J. F., & Dodel, R. (2024). Smart Technologies and Textiles and Their Potential Use and Application in the Care and Support of Elderly Individuals: A Systematic Review. *Reviews on Advanced Materials Science*, 63(1). <https://doi.org/10.1515/rams-2023-0174>
- Liu, J. (2024). Research on the Application of Intelligent Detection Wristband Screen Projection Function for Elderly People With Blurred Eyes. *Applied and Computational Engineering*, 92(1), 88-94. <https://doi.org/10.54254/2755-2721/92/20241715>
- Moreira, J. E., Bettio, R. W. d., Freire, A. P., Santos, L., & Pereira, M. R. (2024). Elderly Fall Monitoring in Smart Homes Using Wearable Device. 124-132. <https://doi.org/10.5753/webmedia.2024.241629>
- Paschky, S. (2024). Printed Electronics Sensor Solutions for Smart Health Monitoring and Elderly Care Wearables. *Ope Journal*, 14(47), 20-21. <https://doi.org/10.51202/2366-8040-2024-47-020>
- Qin, H., & Li, Q. (2024). Exploring Factors Influencing the Adoption of Smart Elderly Care Products: An Enhanced UTAUT Model Analysis of Smart Wearables. *Edelweiss Applied Science and Technology*, 8(5). <https://doi.org/10.55214/25768484.v8i5.1796>
- Raveena, S. (2025). A Feasibility Study on Conductive Thread for Wearable Devices. *Interantional Journal of Scientific Research in Engineering and Management*, 09(04), 1-9. <https://doi.org/10.55041/ijrsrem45630>
- Shou, S. (2024). Design and Research of Smart Elderly Connected Wearable Device System. *Asder*, 1(2), 1. <https://doi.org/10.61935/asder.2.1.2024.p1>
- Thanthoni, S., Kumaresan, A., Suganthirababu, P., Vishnuram, S., & Alagesan, J. (2024). Effectiveness of Sensing and Feedback Alerting Smart Cane System: An Assisted Device for Geriatric Population to Prevent Falling. *Indian Journal of Physiotherapy and Occupational Therapy - An International Journal*, 18, 358-362. <https://doi.org/10.37506/dxdad689>
- Wang, I. L., Wang, L.-I., Liu, Y., Su, Y., Yao, S., & Ho, C.-S. (2021). Application of Real-Time Visual Feedback System in Balance Training of the Center of Pressure With Smart Wearable Devices. *International journal of environmental research and public health*, 18(18), 9637. <https://doi.org/10.3390/ijerph18189637>
- Wang, I. L., Wang, L.-I., Xue, S.-J., Hu, R., Jian, R.-J., & Ho, C.-S. (2021). Gender Differences of the Improvement in Balance Control Based on the Real-Time Visual Feedback System With Smart Wearable Devices. *Acta of Bioengineering and Biomechanics*, 23(1). <https://doi.org/10.37190/abb-01764-2020-02>
- Wang, I. L., Wang, L.-I., Xue, S.-J., Hu, R., Su, Y., Jian, R.-J., & Ho, C.-S. (2020). Improvement of Gender Balance Based on the Real-Time Visual Feedback System of the Pressure Center of Smart Wearable Devices: A Case Control Study. <https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-78823/v1>
- Wang, Y. (2023). Research on the Application of Smart Wearable in the Emotional Management of the Elderly. <https://doi.org/10.3233/faia230789>
- Wen-jin, H., Tajuddin, R. M., & Shariff, S. M. (2024). Construction of Smart Clothing Service System for the Health and Well-Being of the Aging Community in a Sustainable Society. *JLSDGR*, 5(2), e02870. <https://doi.org/10.47172/2965-730x.sdgsreview.v5.n02.pe02870>

- Yuguang, Z. (2021). Application of Smart Wearable Devices in the Health Management of the Elderly. *Creative Economy*, 5(1), 53-61. <https://doi.org/10.47297/wspcewsp2516-251905.20210501>
- Zhang, Q., Du, Z. Z., Tian, J., & Li, J. (2025). Analysis of the Effectiveness and User Acceptance of Smart Wearable Devices in the Management of Chronic Diseases in the Elderly. *Ijgpn*, 3(1), 1-9. <https://doi.org/10.26689/ijgpn.v3i1.9662>
- Zhao, Y., Chen, J. m., & Xi, N. (2023). Improving Human Balance With Wearable Devices. <https://doi.org/10.12783/shm2023/36967>